

Føl og Plage. Det ærede Medlem ved udmærket godt, lige saa godt som jeg, at Antallet af Føl og Plage er gaaet overordentlig stærkt tilbage. Saa vidt jeg husker — jeg har ganske vist heller ikke nu Statistikken ved Haanden, og min Hukommelse kan svigte, men saa ved jeg, at det ærede Medlem er parat med Statistikken i Haanden til at bevise, at jeg har nævnt forkerte Tal —, havde vi i 1920 et Føltillæg paa 55 000, og sidste Aar havde vi, saa vidt jeg ved, et Føltillæg paa omkring 20 000, medens Føltillæget i Aar efter al Sandsynlighed højest vil være 10 000. Det Tidspunkt er altsaa ved at indtræde, hvor vi maa belave os paa en ny Importgren indenfor det danske Landbrug, der selvfølgelig vil føre Penge ud af Landet i Modsætning til den Produktion, vi før havde paa dette Omraade, som førte Penge til Landet. Det er denne Side af Sagen, vi skal have for Øje, og vi skal ikke nu i den vanskeligste Tid, som dansk Hestavl nogen Sinde har været ude for, give Løfte om et Tilskud paa 35 000 Kr., som ingen Betydning kan faa for den danske Hestebestand, medens man ganske kritikløst opretholder Tilskuddet til Kontrolforeningerne, et Tilskud, som i Sammenligning med vort Ændringsforslag kun betyder nogle faa Øre mere eller mindre pr. Ko.

Jeg skal derfor vedblivende anbefale ærede Medlemmer at stemme for de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Ulrich: Jeg skal tillade mig at rette nogle faa Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister og til det ærede Medlem Hr. Clausager. Naar den højtærede Landbrugsminister mener, at jeg har angrebet Administrationen i min Tale i Gaar, er dette vel noget for stærkt et Udtryk. Det var min Mening at angribe den højtærede Landbrugsminister, og har jeg gjort det gennem Administrationen, er det jo netop faldet paa det rette Sted, for det er jo den højtærede Minister, der skal svare for Administrationen, og jeg er selvsagt fuldstændig paa det rene med, at den højtærede Minister ikke ønsker at krybe i et Musehul, naar der bliver sagt noget om hans Administration. Det har den højtærede Minister heller ikke gjort i Dag, og det er jeg glad for; han tager Skylden paa sig. Det er den højtærede Minister, der ganske har glemt den Opgave, Statsdyrskuekommissionen hidtil har haft i Retning af at bedømme Afkom efter de ældre Hingste og Tyre i vort Land. Den højtærede Minister mente, at der nok var andre, der tog sig af den Opgave; den højt-

ærede Minister mente, at man nok ude omkring i Landet i de forskellige Landboforeninger vilde tage denne Opgave op, som hidtil var varetaget af Staten. Ja, jeg skal selvfølgelig ikke gøre Forsøg paa at svække den gode Tro, som den højtærede Minister har til de bestaaende Landboforeninger, men det kunde jo gerne være, at denne Opgaves fulde Løsning oversteg de lokale Landboforeningers Kræfter. Derfor tror jeg, det er fornuftigt, at den højtærede Minister nu har bøjet sig for de forskellige Erklæringer, der er kommet frem under Udvalgets Behandling, og har accepteret, at der er aflejret et Beløb til disse Afkomsskuers Afholdelse. Men der mangler stadig en Bestemmelse om, at saadanne Afkomsskuer skal finde Sted. Om den højtærede Minister har en saa stor Indfyldelse Landet over i de forskellige Kredse, indenfor de forskellige Landboforeninger, at Landbrugsministeriet vil kunne fremtvinge disse Afkomsskuers Afholdelse, det vil Tiden jo vise, men denne Lov aabner ikke nogen Adgang dertil uden i det af os stillede Ændringsforslag Nr. 20 til § 5; det er det eneste Sted, hvor der aabnes en Adgang til, at den gennem Aartier aflejrede udmærkede Foranstaltning med Afkomsskuers Afholdelse kan opretholdes.

Den højtærede Minister nærede nogen Bekymring for, om jeg havde noget Kendskab til de Ting, jeg stod her og talte om. Jeg kan i den Retning ganske berolige den højtærede Minister. Det er muligt, at mit Kendskab til disse Forhold ikke er saa fremragende som det, den højtærede Minister er i Besiddelse af; det er jo ikke ethvert Menneske givet at kunne erhverve sig saa alsidige, udmærkede Opfattelser af forskellige Ting, som den højtærede Minister kan. Selv om Ministeren mener, at det er ligegyldigt herhjemme, om Statens Præg hviler over denne Gren af Avlen eller ikke, tillader jeg mig at hævde, at det ikke er ligegyldigt udadtil, og det er kun det, jeg har talt om. Det er jo udmærket, at man i de forskellige Landboforeninger, som den højtærede Minister regerede over, inden han blev Statsminister, har et aabent Øje for hele denne Gren af Avlen; det er meget muligt, at man ikke der behøver Statens Præg, man mener maaske selv at kunne sætte et Præg, der er bedre end Statens, paa det, det kan man jo ikke vide noget om; men udadtil — og det var det, jeg talte om — kommer i Fremtiden Statens Præg til at mangle. Man tager ved dette Forslag noget godt, noget prøvet bort og